

INFO

VARHANNÍ (NE)PŮLHODINKA

Chrám sv. Petra a Pavla
v Mělníce ve čtvrtek
12.12.2013 v 17 hod.

V neděli 15. prosince
Římskokatolická farnost
Záboří zve
na adventní koncert.
Začátek v 15.00.

Pravidelný pořad bohoslužeb v Mělníku a okolí

Neděle:

- 8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)
- 11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří
- 18.00 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Úterý:

- 17.00 - kostel kapucínů (nám. Míru)

Středa:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Čtvrtek:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Pátek:

- 16.30 - kostel kapucínů (nám. Míru) - adorace nejsvětější svátosti
- 17.00 - mše sv.

Sobota:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)
- 17.00 - kostel sv. Václava ve Vysoké (mše s nedělní platností)

Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

Vánoční pořad bohoslužeb v Mělníce a okolí v roce 2013

24. prosince (úterý) – štědrý den:

- 16.00 - „půlnoční“ mše sv. zaměřená na děti - kostel kapucínů (Nám. Míru)
- 22.00 - půlnoční mše sv. - kostel Narození Panny Marie v Záboří
- 22.00 - půlnoční mše sv. - kostel sv. Václava ve Vysoké
- 24.00 - půlnoční mše sv. - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)

25. prosince (středa) - Slavnost Narození Páně:

- 8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)
- 9.30 - kostel sv. Václava ve Vysoké
- 11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří

26. prosince (čtvrtek) - Slavnost sv. Štěpána prvomučedníka:

- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)

28. prosince (sobota):

- 17.00 - kostel sv. Václava ve Vysoké

29. prosince (neděle) - Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa:

- 8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)
- 11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří
- 18.00 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

31. prosince (úterý) - poděkování a prosba o boží pomoc do nového roku:

- 17.00 - kostel kapucínů (Nám. Míru)

1. ledna 2014 (středa) - Slavnost Matky Boží, Panny Marie:

- 8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)
- 9.30 - kostel sv. Václava ve Vysoké
- 11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří

Koledy v mělnickém kostele sv. Petra a Pavla.

Také letos zve proboštství všechny věřící a zájemce na společnou oslavu Vánoc, na Vánoční koncert koled, který se uskuteční dne 25. prosince v 15.00 hod v kostele sv. Petra a Pavla. Všichni, kdo mají zájem zpívat nebo jenom poslouchat, jsou vítáni. Účinkují: Vlasta Šamanová - soprán, Jana Grossová - alt, varhaník Vladimír Hradec. Vstupné je dobrovolné, příspěvky budou věnované na obnovu varhan. Nový nástroj se již začal vyrábět a bude instalován do Vánoc 2014 roku.

Vladimír Hradec

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Mateńko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

Co očekávat od adventu?

Jakou představu vlastně máme před očima dnes, v době adventu? Co očekáváme, že se posléze stane v posledních dnech před svátky? Tyto otázky jsou na místě. Bez nich se nám nepodaří dobře prožít letošní čas adventní, protože kdo nemá cíl a kdo se do cíle netěší, ten se asi sotva vydá na cestu.

Nejedná se o žádnou sentimentální idylku

Pokud bychom snad nevěděli, jaký důvod vlastně máme pro svoje adventní těšení se, pak nám jich prorok Izaiáš nabízí nesčetně. Mnohé obrazy z jeho vize budoucího mesiánského věku mají až poetickou kresbu: „Levhart si lehne vedle kozlátka (...) a nemluvně sáhne rukou do skrýše jedovatého hada.“ Ale nemylně se – nejedná se o žádnou sentimentální idylku ze starých kýčovitých barbotisků. Takové vnímání Božího slova by nás nedovedlo nikam jinam než právě jen k onomu nasládlému a Boha prázdnému prožití Vánoc, jaké každoročně vidíme.

Vánoce: Svátky o ničem?

Spisovatel Ludvík Vaculík ve své knize „Český snář“ atmosféru pohanských vánoc ironizuje: „Vánoce, milé děti, jsou takové svátky o ničem, kdy se radujeme z hadrů a žrádla.“ Budme těmi, kdo budou otevření duchu Hospodinově: duchu moudrosti a rozumu, duchu rady a síly, duchu poznání a zbožnosti, duchu bázně před Hospodinem.

Bůh počítá s naší nemohoucností

Příchod Božího království znamená uzdravení a naplnění lidského bytí. To, co bylo dosud vystaveno nejružnějším úskalím a nebezpečím, mrzačeno lidským sobectvím a zraňováno hříchem, nabude znovu prvotní krásy a dokonalosti. Nemáme žádný důvod se cítit odstrčení na vedlejší kolej či frustrovaní vlastní nemohoucností. V Božím plánu spásy se s touto skutečností počítá. Nikoliv proto, abychom složili ruce do klína, nýbrž proto, abychom neztráceli naději: Je to Bůh, jehož mocí se nám dostane vykoupění.

Petr Vrbacký

Neposkvrněné početí Panny Marie

8. prosince slaví celá západní církev slavnost Panny Marie počaté bez poskvrny dědičného hříchu. Mnoho věřících se domnívá, že neposkvrněné početí se týká způsobu, jak Panna Maria počala Ježíše Krista - z Ducha svatého, bez zásahu muže. To je ovšem omyl - jedná se tu o způsob, jak sama Panna Maria byla počata. Proto se také Neposkvrněné početí slaví právě 9 měsíců před svátkem Narození Panny Marie, které si připomínáme 8. září. Učení církve o neposkvrněném početí je výsledkem mnoha staletí vývoje, během nichž stále rostlo chápání úlohy Panny Marie v dějinách spásy. Je ale také výsledkem velkých teologických sporů.

Už Otcové prvních staletí rozvíjejí teologii Marie jako nové Evy. Poprvé se tento motiv objevuje u sv. Justina (asi 165) a je dále rozpracován sv. Irenejem (asi 200). Zvláště na Irenejově učení je dobře patrné, že v celé teologii Marie jde vlastně ve skutečnosti o Krista, Kristus je zde předkládán jako nový Adam, po jehož boku stojí nová Eva - Maria (srov. Ef 1, 10) Zároveň s teologií nové Evy v církvi na Východě i na Západě stále více roste vědomí Mariiny svatosti. Otcové ji často nazývají neporušenou, přesvatou, neposkvrněnou, přečistou, celou krásnou. Asi nejkrásnějším příkladem je dílo sv. Efréma (373), syrského teologa a básníka, jehož hymny o Panně Marii hojně používá východní liturgie.

Přibližně začátkem pátého století se začíná, zejména zásluhou sv. Augustina (430), přesněji formovat nauka o dědičném hříchu. Je to odpověď na blud Pelagia, který tvrdil, že člověk je schopen dosáhnout svatosti vlastním úsilím pomocí nauky Písma a dobrého příkladu, daného Ježíšem Kristem. Na to Augustin namítá, že lidská přirozenost je sama o sobě poznamenaná hříchem a pouze vnitřní dotek uzdravující milosti ji může přivést k Bohu. Dědičný hřích je pak podle Augustina právě to zranění naší přirozenosti, které volá po uzdravení Boží milostí. Každý člověk se rodí jako hříšný a teprve pak může být Kristem spasen.

Samozřejmě si teologové hned potom začali klást otázku, jak tomu bylo s dědičným hříchem u Marie. Byla mu také podrobena? Zprvu většina teologů odpovídá na tuto otázku spíše kladně. Až do středověku byla totiž značně rozšířena domněnka, že dědičný hřích souvisí s pohlavním stykem a potomstvu se předává plazením. Tak by Maria od něj nemohla nikterak být uchráněna, protože byla počata jako každý jiný člověk. tohoto problému bylo vymezení dědičného hříchu jako ztráta posvěcující milosti, kterou Bůh původně pro člověka zamýšlel. Adam ztratil svým hříchem milost nejen pro sebe, ale i pro všechny své potomky. Milost se nedědí, lidé se rodí bez posvěcující milosti (to právě je dědičný hřích) a teprve pak mohou být Božím zásahem jednotlivě omilostněni. Dědičný hřích tedy nesouvisí přímo s pohlavním stykem a není žádný důvod, proč by Bůh nemohl nějakého člověka svým zvláštním zásahem omilostnit už v samotném okamžiku

početí. (Tímto způsobem zdůvodňoval neposkvrněné početí Eadmer (y1124), žák sv. Anselma. Tvrdil, že to bylo pro Boha možné, bylo to vhodné a proto to Bůh učinil - potuit, decuit, fecit.)

Váženším problémem, se kterým si nemohly poradit celé generace středověkých teologů včetně takových „kapacit“, jako byl sv. Bernard, sv. Albert Veliký, sv. Bonaventura nebo sv. Tomáš Akvinský, byla slučitelnost skutečnosti neposkvrněného početí se všeobecnou potřebou spásy.

Všichni teologové se totiž domnívali, že kdyby Maria byla počata bez poskvrny dědičného hříchu, t.j. v posvěcující milosti, nepotřebovala by už být Kristem vykoupěna. Shodně tedy zastávali názor, že Maria byla sice počata s hříchem, ale ihned po početí byla Bohem očištěna a posvěcena.

Teprve františkán bl. Jan Duns Scotus tento zdánlivě neřešitelný problém překonal svou myšlenkou anticipovaného vykoupění. Maria podle něj díky svému přirozenému původu podléhala zákonu hříchu jako každý jiný člověk. Také ona potřebovala vykoupění, stejně jako všechny ostatní Adamovy děti. Zvláštním Božím zásahem byla však uchráněna poskvrny hříchu, takže vstoupila do života už ve stavu milosti. I ona byla Kristem vykoupěna, ale dokonalejším způsobem než ostatní lidé, protože ona byla od hříchu osvobozena už předem, zatímco ostatní jsou zbavováni zranění již existujícího. Tento způsob vykoupění je jedinečnou výsadou, kterou Bůh udělil jako nezasloužený dar pouze Marii, protože se měla stát matkou Vykupitele.

Duns Scotus tedy dokázal překlenout zdánlivý spor mezi učením o všeobecné potřebě vykoupění a Mariiným osvobozením od dědičného hříchu. K závazné definici dogmatu o neposkvrněném početí však bylo ještě daleko. Následovalo více než pět staletí teologických sporů, při nichž často museli příliš horliví bojovníci za i proti učení o neposkvrněném početí být umírňováni papeži (např. Sixtus IV. (1471 - 1484) musel zakázat vzájemné censurování sporných stran).

Teprve r. 1854 povýšil papež Pius IX. tuto nauku na dogma bulou Ineffabilis Deus. Říká se v ní: „...nejblahoslavnější Panna Maria byla v prvním okamžiku svého početí jedinečnou milostí a výsadou všemohoucího Boha vzhledem k zásluhám Ježíše Krista, spasitele lidského pokolení, uchována prosta vši poskvrny dědičné viny.“

Pro úplnost je třeba připomenout, že táž nauka je rozvedena i v dalších církevních dokumentech, zejména v dokumentech II. vatikánského koncilu (např. LG 53, LG 56, SC 103) a v encyklice Jana Pavla II. Redemptoris Mater.

Je zajímavé, že zatímco se teologové po dlouhá staletí s myšlenkou neposkvrněného početí nemohli uspokojivě vyrovnat, prostí lidé neměli s vírou v ně žádné větší potíže, fakticky byla tato víra v církvi přítomna už od prvních dob křesťanství.

Na Východě spadají nejstarší doklady o slavení svátku Mariina početí do 7. století, na Západě je prokazatelné jeho slavení v 11. století v Anglii a ve 12. století byl zaveden v Lyonu. Koncem 17. století už byl rozšířen po celé církvi a papež Klement IX. jej roku 1708 povýšil na zasvěcený. V pokoncilní liturgii jej slavíme jako slavnost.

Až si tedy budeme letos na začátku adventu Mariino neposkvrněné početí připomínat, zkusme se zamyslet, má-li nějaký dopad také na náš vztah k Panně Marii a na její vztah k nám. Je snad Maria pro svou bezhříšnost od nás hříšníků nějak vzdálená, oddělená, úplně jiná než my? Tak by to bylo, kdyby klíčem k pochopení člověka byl hřích. Ale celá křesťanská nauka jasně ukazuje, že hřích vešel do stvořeného světa jako něco cizorodého, původně nezamýšleného. „Normálním“ stavem člověka není hřích, ale svatost, a Maria je tedy v tomto smyslu „nejnormálnější“, „nejlidštější“ z lidí. Právě proto, že je bez hříchu, má tím větší porozumění pro nás hříšníky a pro naše slabosti.

MODLITBA

Bože, Tys uchránil Pannu Marii od dědičné viny, aby byla důstojným přibýtkem Tvého Syna, a pro jeho budoucí zásluhy jsi ji už od počátku zahrnul svou milostí;

na její přimluvu pomáhej i nám, ať čistí dojdeme k Tobě.

Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána,

neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

(závěrečná modlitba z breviáře)

*Jak jen toužím (Já, tvůj Bůh),
abys prožil advent*

*Jak jen toužím,
abys prožil advent.
Jak jen toužím,
aby roztála tvá odmítavost
i tvá chladná uzavřenost,
a abys mi znovu pohlédl do očí.
Vždyť ti jdu vstříc
na všech tvých cestách.
A přece ještě nikdy
jsem k tobě nesměl přistoupit.
Já, tvůj Bůh.*

*Jak jen toužím,
abys prožil advent.
Jak jen toužím
u tebe bydlet,
žít důvěrně s tebou
a sdílet všechna tvá břemena.
Vždyť ti jdu vstříc
ve všech tvých přáních.
A přece jsem ti ještě nikdy
nesměl žádné splnit.
Já, tvůj Bůh.*

*Jak jen toužím,
abys prožil advent.
Jak jen toužím,
abys mě pustil
do svého smutku a temnoty,
do svých porážek
i do svého plynoucího času.
Vždyť ti jdu vstříc
ve všech tvých vězeních.
A přece ještě nikdy
jsem tě nesměl osvobodit.
Já, tvůj Bůh.*

*Jak jen toužím,
abys prožil advent.
Jak jen toužím
znovu se zrodit
ve tvém městě, tvé ulici,
ve tvém domě a ve tvém srdci.
Vždyť ti jdu vstříc
od věčnosti k věčnosti.
Ale hledám jen tebe.
Já, tvůj Bůh.*